

Finansministeren: Jeg skal kun med Hensyn til et Par Uttringer, der ere saaldne deels fra den ærede næstsidste og deels fra den ærede sidste Taler, tillade mig et Par Bemærkninger. Naar den ærede næstsidste Taler har opfordret mig til at udtale mig om § 14 og navnlig om den Form, som disse Bevillingsfager faae, tør jeg saameget mere forvente, at man vil undskylde mig, at jeg ikke følger denne Opfordring, som jeg haaber, at det er sidste Gang, at der foreligger en, om jeg saa maa sige, indskrænket Finanslov til Behandling. Jeg har endnu bestandig den Forventning, at, inden vi komme til en herpaa følgende Finanslovs Behandling, ere vore indre Forhold saaledes ordnede, at en heel Finanslov vil kunne foreligge til Behandling — det er idetmindste mit Haab — og saa vil det jo altid være tidsnok at tage under Overveielse, hvorvidt der ikke med Hensyn til Formen vil kunne være Noget at rette i den Praxis, som hidtil har været fulgt. Naar den samme ærede Taler har meent, at man maatte vide, hvorledes det stiller sig med Indtægterne og Udgifterne i 1864—65, behøver jeg neppe at gjøre opmærksom paa, at vi nu først staae ved den ellefte Maaned af dette Finantsaar, og at det derfor saameget mindre er muligt at forelægge nogen egentlig Oversigt i saa Henseende. Det er ikke De Herrer ubekjendt, at der er enkelte Brancher af Forvaltningen, hvor Udgifterne henimod Finantsaarets Ende medtage en langt større Sum, end der kunde ventes efter de stedfindende maanedlige Udbetalinger, og derfor er det ikke muligt med Visshed at sige det. Imidlertid nærer jeg endnu det Haab, at de specielle Budgetter ikke ville blive overstredne — de eneste, der i saa Henseende ville kunne være Tale om, ere Krigs- og Marine-ministeriets —, i det Mindste ikke i nogen mærkelig Grad. Hvad Indtægterne angaae, kjender jo Enhver de Bevillingslove, hvor- efter de overordentlige Indtægter ere blevne anskaffede, og hvad de indirecte Indtægter angaaer, bliver der jo med Hensyn til den vig-

tigste af dem, Indtægten af Brænderiafgiften og Tolden, maanedlig meddeelt en Oversigt over, hvad der virkelig er indgaaet, og jeg troer derfor, at den, der ikke vil sige den Umage, det kan koste, at staffe sig en nogenlunde klar, eller i det Mindste en ligesaa klar Oversigt, som den Finansministeriet for Diebliffet er istand til at give, ogsaa i Virkeligheden vil kunne faae den.

Med Hensyn til den ærede sidste Talers Bemærkninger angaaende mine Udtalelser om den resterende Deel af Laanet, som jeg har betragtet som en Slags Reservecfond, behøver jeg ikke at sige, at jeg meget godt veed, at, hvad der er bevilget til dermed at afgjøre den svævende Gjæld i Anledning af de overordentlige Krigsbyrder, ikke ligefrem kan bruges til Anlæg af Jernbaner. Det forekommer mig ogsaa, at jeg sagde, at der i ethvert Tilfælde maatte en Bevillingslov til af den lovgivende Forsamling, for at man kunde anskaffe Midlerne dertil. Et andet Spørgsmaal er det imidlertid, om Finansministeriet er i Stand til gjennem de Resourcer, det har, at gjøre Forskud, eller, om man vil kalde det saa, Laan paa Laanet, for at tilvejebringe det, som Bygningen i Nar kan kræve. Hvad jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, er, at vi jo have bygget alle vore Jernbaner i Sylland ved at udstede Obligationer; men dermed er den Vanskelighed forbunden, at faae dem anbragte paa Markedet til en saadan Priis, at man kan være tjent dermed, og det vil i Særdeleshed være Tilfældet med Vandrup-Banen, hvad enten den bliver overleveret til en Contrahent, eller den bygges for Statens egen Regning; thi den Contrahent, som overtager en saadan Bygning, vil naturligviis tage Hensyn til den Priis, hvortil han troer at kunne udbringe de Obligationer, til hvis Udstedelse der jo skal en Demyndigelse af Bevillingsmyndigheden. Derfor anseer jeg det for et stort Gode, naar Finantserne sieblikkelig have saadanne Resourser ihænde, at de, uden Hensyn til Markedets Tilstand, selv kunne udrede et Forskud paa den